

Ապագան Ամերիկայի համար և 2020 թվականի հուլիսի 18-ը - Թիվ վեց

Դրոշմը

Jeff Pippenger

2023-09-23

Եվ երեք օր ու կես անց Աստծուց կյանքի Հոգին մտավ նրանց մեջ, և նրանք կանգնեցին իրենց ոտքերի վրա, և մեծ ահ ընկավ նրանց տեսնողների վրա: Եվ նրանք լսեցին երկնքից մի մեծ ձայն, որ ասում էր նրանց. «Ելե՛ք այստեղ»: Եվ նրանք ամպի մեջ երկինք ելան, և նրանց թշնամիները տեսնում էին նրանց: Հայտնություն 11:11, 12.

Փողոցում ոտնակոխ լինելուց հետո Եղիան և Մովսեսը ստանում են Մխիթարիչը, և ապա կանգնում են իրենց ոտքերի վրա: Եզեկիելի ոսկորների հովիտը նախ աղմուկ է լսում, ապա դորդում է ապրում, սակայն դեռևս առանց շնչի էր:

Եվ ես մարգարեացա, ինչպես որ ինձ պատվիրված էր. և երբ մարգարեանում էի, աղմուկ եղավ, և ահա՝ ցնցում, և ոսկորները միմյանց մոտեցան՝ ամեն ոսկոր իր ոսկորին: Եվ երբ տեսա, ահա՝ ջղերն ու միսը բարձրացան նրանց վրա, և մաշկը ծածկեց նրանց վերևից. բայց նրանց մեջ շունչ չկար: Եզեկիել 37:7, 8.

Երբ մարմինները վերակազմավորվեն, նրանք լսում են չորս քամիների պատգամը:

Ապա նա ասաց ինձ. «Մարգարեացիր քամուն, մարգարեացիր, մարդո՛ւ որդի, և ասա՛ քամուն. Այսպես է ասում Տեր Աստվածը. Եկ չորս քամիներից, ո՛վ շունչ, և փչիր այս սպանվածների վրա, որպեսզի կենդանանան»: Եվ ես մարգարեացա, ինչպես նա պատվիրեց ինձ, և շունչը մտավ նրանց մեջ, և նրանք կենդանացան ու կանգնեցին իրենց ոտքերի վրա՝ չափազանց մեծ մի զորք: Եզեկիել 37:9, 10.

Բոլոր մարգարեները ցույց են տալիս աշխարհի վախճանը, ուստի Եզեկիելից այդ հատվածը երկրնտրանք է առաջացնում նրանց համար, ովքեր ցանկանում են խուսափել Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի երկու մարգարեների պատգամից: Իհարկե, նրանց համար, ովքեր ցանկանում են մերժել այդ պատգամը, ամենահեշտ սուտը, որ կարող են իրենք իրենց ասել, այն է, թե Հայտնության տասնմեկերորդ գլուխը պարզապես պատմություն է, որը ներկայացնում է Ֆրանսիական հեղափոխությունը, և այն աշխարհի վախճանի վերաբերյալ որևէ կիրառություն չունի: Բայց եթե ընդունում եք այն նախադրյալը, որ նույնիսկ Հայտնության տասնմեկերորդ գլուխն է ցույց տալիս աշխարհի վախճանը, ապա պետք է հաշտեցնեք այն փաստը, որ աշխարհի վախճանի ժամանակ հզոր բանակը, որը բարձր աղաղակով ներկայացնում է երրորդ հրեշտակի պատգամը, բնութագրվում է որպես մահացած և հարություն առած՝ նախքան Աստծո բանակի պես ոտքի կանգնելը:

Ապա նա ինձ ասաց. «Մարդո՛ւ որդի, այս ոսկորները Իսրայելի ամբողջ տունն են. ահա նրանք ասում են. “Մեր ոսկորները ցամաքել են, և մեր հույսը կորել է. մենք կտրված ենք մեր բաժիններից”: Ուստի մարգարեացրո՛ւ և ասա՛ նրանց. “Այսպես է ասում Տեր Աստվածը. Ահա, ո՛վ իմ ժողովուրդ, ես պիտի բացեմ ձեր գերեզմանները և ձեզ դուրս պիտի բերեմ ձեր գերեզմաններից ու պիտի ձեզ բերեմ Իսրայելի երկիրը: Եվ պիտի իմանաք, որ ես եմ Տերը, երբ բացեմ ձեր գերեզմանները, ո՛վ իմ ժողովուրդ, և ձեզ դուրս բերեմ ձեր գերեզմաններից: Եվ իմ Հոգին պիտի դնեմ ձեր մեջ, և դուք պիտի կենդանանաք, և ձեզ պիտի բնակեցնեմ ձեր սեփական երկրում. այն ժամանակ պիտի իմանաք, որ ես՝ Տերս, ասել եմ և կատարել”,— ասում է Տերը»:

Եզեկիել 37:11–14.

Քրիստոսը համբարձվեց երկինք ամպով, և Նա վերադառնում է ամպերով, իսկ ամպերը ներկայացնում են հրեշտակներին: Մովսեսն ու Եղիան համբարձվում են երկինք մի ամպով, որը ներկայացնում է երրորդ հրեշտակի պատգամը, որ թռչում է երկնքի մեջտեղում՝ Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Մովսեսն ու Եղիան համբարձվում են երկինք կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ՝ իսլամի վերաբերյալ մի պատգամի հետ կապված:

Եսայիան մատնանշում է այս պատմության հետ կապված բազմաթիվ ճշմարտություններ՝ հենց այն նույն հատվածում, որին Հիսուսը հղվեց՝ Իր գործը նույնացնելու համար: Նա որպես օրինակներ գործածեց Եղիա և Եղիսե մարգարեներին՝ ցույց տալու համար, որ մարգարեական պատգամը չի ընդունվում իրենց իսկ հայրենակիցների կողմից, և դա իսկույն բարկության մատնեց Նազարեթի ժողովարանի մարդկանց, ու նրանք փորձեցին սպանել Նրան:

Տեր Աստծու Հոգին ինձ վրա է, որովհետև Տերն օծել է ինձ՝ ավետիս բերելու հեզերին. Նա ինձ ուղարկել է՝ բուժելու սրտով կտրվածներին, գերիներին ազատություն հռչակելու և կապվածներին՝ բանտի բացվելը. հռչակելու Տիրոջ ընդունելի տարին և մեր Աստծու վրեժխնդրության օրը, մխիթարելու բոլոր սգավորներին, կարգելու Միոնում սգավորներին՝ նրանց մոխրի փոխարեն պսակ տալու, սգի փոխարեն ուրախության յուղ, վիատության հոգու փոխարեն գովաբանության հանդերձ, որպեսզի նրանք կոչվեն արդարության ծառեր, Տիրոջ տնկածը, որպեսզի Նա փառավորվի: Եվ նրանք պիտի շինեն հին ավերակները, պիտի կանգնեցնեն նախկին ամայությունները և պիտի նորոգեն ավերված քաղաքները, շատ սերունդների ամայությունները: Եվ օտարականները պիտի կանգնեն ու արածեցնեն ձեր հոտերը, և օտարազգիների որդիները պիտի լինեն ձեր երկրագործներն ու ձեր խաղողագործները: Բայց դուք պիտի կոչվեք Տիրոջ քահանաներ. մարդիկ ձեզ պիտի անվանեն մեր Աստծու սպասավորներ. դուք պիտի ուտեք ազգերի հարստությունը և նրանց փառքով պիտի պարծենաք: Ձեր ամոթի փոխարեն կրկնապատիկ պիտի ունենաք, և խայտառակության փոխարեն նրանք պիտի ցնծան իրենց բաժնի համար. դրա համար իրենց երկրում կրկնապատիկ պիտի ժառանգեն. հավիտենական ուրախություն պիտի լինի նրանց համար: Որովհետև ես՝ Տերս, սիրում եմ դատաստանը, ատում եմ հափշտակությունը ողջակեզի համար, և նրանց գործը ճշմարտությամբ պիտի ուղղեմ, և նրանց հետ հավիտենական ուխտ պիտի կնքեմ: Եվ նրանց սերունդը հայտնի պիտի լինի ազգերի մեջ, և նրանց շատավիղը

ժողովուրդների մեջ. բոլոր նրանք, որ տեսնեն նրանց, պիտի ճանաչեն նրանց, թե նրանք այն սերունդն են, որին Տերը օրհնել է: Ես մեծապես պիտի ցնծամ Տիրոջով, իմ անձը պիտի ուրախանա իմ Աստծով, որովհետև Նա ինձ հազցրել է փրկության հանդերձները, ծածկել է ինձ արդարության պատմուճանով, ինչպես փեսան զարդարվում է զարդերով, և ինչպես հարսը զարդարվում է իր գոհարներով: Որովհետև ինչպես երկիրը ծլեցնում է իր բողբոջը, և ինչպես այգին աճեցնում է իր մեջ սերմանվածը, այնպես էլ Տեր Աստվածը պիտի ծլեցնի արդարությունն ու գովաբանությունը բոլոր ազգերի առաջ:

Սիոնի համար ես չեմ լռի, և Երուսաղեմի համար չեմ հանդարտվի, մինչև որ նրա արդարությունը ծագի ինչպես պայծառություն, և նրա փրկությունը՝ ինչպես վառվող ճրագ: Եվ ազգերը պիտի տեսնեն քո արդարությունը, և բոլոր թագավորները՝ քո փառքը. և դու պիտի կոչվես մի նոր անունով, որ Տիրոջ բերանն է անվանելու: Դու նաև պիտի լինես փառքի պսակ Տիրոջ ձեռքում և թագավորական խույր՝ քո Աստծու ձեռքում: Այլևս չպիտի կոչվես Լքված, և քո երկիրն այլևս չպիտի կոչվի Ամայի. այլ դու պիտի կոչվես Հեփցիֆա, և քո երկիրը՝ Բեուլա, որովհետև Տերը հաճություն ունի քեզանով, և քո երկիրը պիտի ամուսնանա: Որովհետև ինչպես երիտասարդն է ամուսնանում կույսի հետ, այնպես էլ քո որդիները պիտի ամուսնանան քեզ հետ. և ինչպես փեսան ուրախանում է հարսի վրա, այնպես էլ քո Աստվածը պիտի ուրախանա քեզ վրա: Քո պարիսպների վրա, ո՛վ Երուսաղեմ, պահապաններ եմ կարգել, որոնք ցերեկ թե գիշեր երբեք չպիտի լռեն. դուք, որ հիշատակում եք Տիրոջը, մի՛ լռեք: Եվ Նրան հանգիստ մի՛ տվեք, մինչև որ հաստատի և մինչև որ Երուսաղեմը երկրի վրա գովաբանություն դարձնի: Տերը երդվել է իր աջով և իր զորության բազկով. այլևս երբեք քո հացահատիկը չեմ տա որպես կեր քո թշնամիներին, և օտարականի որդիները չպիտի խմեն քո գինին, որի համար դու աշխատել ես. այլ նրանք, որ հավաքել են այն, պիտի ուտեն և գովաբանեն Տիրոջը, և նրանք, որ այն ամբարել են, պիտի խմեն այն իմ սրբության գավիթներում: Անցե՛ք, անցե՛ք դարպասներով, պատրաստե՛ք ժողովրդի ճանապարհը, շինե՛ք, շինե՛ք մեծ ճանապարհը, հավաքե՛ք քարերը, բարձրացրե՛ք դրոշմ ժողովրդի համար: Ահա Տերը հռչակել է մինչև աշխարհի ծայրը. ասացե՛ք Սիոնի դստերը. «Ահա քո փրկությունը գալիս է. ահա Նրա վարձատրությունը Նրա հետ է, և Նրա գործը՝ Նրա առջևից»: Եվ նրանց պիտի կոչեն Սուրբ ժողովուրդ, Տիրոջ Փրկագնվածներ, իսկ դու պիտի կոչվես Փնտրված, Չլքված քաղաք: Եսայիա 61:1–62:12:

Տերը «հավիտենական ուխտի» մեջ է մտնում այն հարյուր քառասունչորս հազարի հետ, որոնք նախկինում եղել են «լքված», սակայն ապա դառնում են «քաղաք», որը «լքված չէ»: Նրանք «ամայի» էին և մեռած՝ փողոցի մեջ: Եսային նրանց նույնացնում է որպես «Տիրոջ քահանաներ», Տիրոջ «սպասավորներ», «սուրբ ժողովուրդ» և Սիոնի պարիսպների վրա գտնվող «պահապաններ»:

Ի հակադրություն նրանց, ովքեր ուրախանում էին նրանց մեռյալ մարմինների վրա, Աստված այնուհետև ուրախանում է նրանց վրա «ինչպես փեսան է ուրախանում հարսի վրա»: Այդ ժամանակ հարսը պատրաստված է լինում: Ինչպես Փիլադելփիային տրված խոստման մեջ Տերը նրանց տալիս է «նոր անուն», և նրանց անունը նույնացնում է որպես «Հեփցիֆահ» և «Բեուլահ»: «Հեփցիֆահ» նշանակում է՝ իմ հաճությունը նրա մեջ է,

իսկ «Բեուլահ» նշանակում է՝ ամուսնանալ: Տերը ամուսնանում է նրանց հետ, որոնց ներկայացնում են Եդիան և Մովսեսը:

Նրանց տրված գործն է՝ պատրաստել ճանապարհը Քրիստոսի Երկրորդ Գալստյան համար՝ քարոզելով Քրիստոսի և Նրա արդարության «բարի լուրերը» «մինչև աշխարհի ծայրը»: Նրանք մխիթարիչի կողմից օծվել են Հոգու հեղումով և ապա պիտի բարձրացվեն «իբրև դրոշ», ինչպես «մեծ ձայնը երկնքից» «նրանց ասում է. Բարձրացե՛ք այստեղ»: Ապա նրանք պիտի լինեն «փառքի պսակ» և «թագավորական խույր» Տիրոջ ձեռքում: Զաքարիան նույն պսակը նույնացնում է որպես դրոշ, միաժամանակ նաև այդ իրադարձությունը տեղադրելով վերջին անձրևի ժամանակ:

Եվ նրանց Տեր Աստվածը պիտի փրկի նրանց այն օրը՝ որպես Իր ժողովրդի հոտը, որովհետև նրանք պիտի լինեն ինչպես պսակի քարերը՝ բարձրացված որպես դրոշ Նրա երկրի վրա: Որքան մեծ է Նրա բարությունը, և որքան մեծ՝ Նրա գեղեցկությունը: Հացահատիկը պիտի ուրախացնի երիտասարդներին, և նոր գինին՝ կույսերին: Աղաչեցե՛ք Տիրոջից անձրև՝ ուշ անձրևի ժամանակ. և Տերը պիտի ստեղծի լուսավոր ամպեր և նրանց անձրևի տեղատարափներ տա, յուրաքանչյուրին՝ դաշտի խոտ: Զաքարիա 9:16–10:1:

Նրանք կլինեն «Նրա ժողովրդի հոտը», սակայն Տերը ունի նաև երկրորդ մի հոտ, որ այն ժամանակ դեռ Բաբելոնում է, և որին Նա ևս պիտի կանչի: Նրանց գործը կլինի վերաշինել «հին» ավերակ տեղերը և շատ սերունդների «ամայությունները»: Նրանք կլինեն նրանք, ովքեր կվերադառնան և նորից կհաստատեն այն հին շավիղները, որոնք մերժվել և ծածկվել են ադվենտիզմի ներսում և ադվենտիզմից դուրս: Նրանք կվերադառնան միլլերիտական հիմնարար ճշմարտություններին և դրանք իրենց մաքրությամբ կներկայացնեն Ղառդիկեական ադվենտիզմին, և նաև պատգամ կմատուցեն ադվենտիզմից դուրս գտնվողներին՝ Աստծո օրենքի հետ կապված «հին» ճշմարտությունների մասին, հատկապես շաբաթի վերաբերյալ: Այդպես վարվելիս նրանք շատ սերունդների պատմությունները կօգտագործեն՝ նոր պատմությունը լուսաբանելու համար: Նրանց գործը տեղի կունենա վերջին անձրևի ժամանակ, երբ Աստծո դատաստանները երկրի վրա կլինեն: Երբ Տերը Իր աջ ձեռքով նրանց դրոշի պես բարձրացնի, ամբողջ աշխարհը, որ նախապես ուրախացել էր նրանց մեռած մարմինների վրա, որոնք ընկած էին փողոցում, կտեսնի այդ դրոշը և կլսի պահապանների նախազգուշացնող փողը:

Ո՛վ աշխարհի բոլոր բնակիչներ և երկրի վրա բնակվողներ, տեսե՛ք, երբ նա լեռների վրա դրոշակ բարձրացնի, և երբ փող հնչեցնի, լսե՛ք: Եսայիա 18:3:

Հայտնության գրքի տասնմեկերորդ գլխում, երբ նրանց մեռյալ մարմինների վրա ուրախացողները տեսան, որ նրանք ոտքի կանգնեցին, «մեծ վախ ընկավ նրանց վրա, ովքեր տեսան նրանց»:

Այն ժամանակ աստրացին պիտի ընկնի սրով, բայց ոչ գորավոր մարդու սրով, և սուրը, ոչ թե հասարակ մարդու սուրը, պիտի խժոռի նրան. և նա պիտի փախչի սրից, և նրա երիտասարդները պիտի ընկճվեն: Եվ նա պիտի անցնի իր ամրոցը՝

սարսափից, և նրա իշխանները պիտի սարսափեն դրոշակից, ասում է Տերը, որի կրակը Միոնում է, և որի հնոցը՝ Երուսաղեմում: Եսայիա 31:8, 9.

Մարգարեի բոլոր վկայությունները համախմբվում են Հայտնության գրքում: Ասորեստանցիներ կայացնում է հյուսիսի թագավորին Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քառասունից մինչև քառասունհինգ համարներում, որը հասնում է իր վախճանին՝ առանց որևէ օգնականի: Երբ հարյուր քառասունչորս հազարը, որոնք Աստծո պահապաններն են, փողը հնչեցնեն, ամբողջ աշխարհը կլսի և կվախենա: Նրանք, որոնք ներկայացված են երկու մարգարեներով, Միսիթարիչի կողմից «կօծվեն»՝ «Բարի լուր ավետելու» համար, որոնք են «լուրերը արևելքից և հյուսիսից», որ «խռովեցնում են» հյուսիսի թագավորին Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քառասունչորս համարում, և դա նշանավորում է կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի հալածանքի սկիզբը: Այդ ժամանակ հեթանոսները կարձագանքեն Բաբելոնից դուրս գալու պատգամին և կգան ու կմիանան Տիրոջ քահանաներին, որոնք նույնպես ներկայացված են որպես «Հեսսեի արմատ», այդպիսով մատնանշելով աստվածաշնչյան մեթոդաբանությունը, որ նրանք կկիրառեն՝ զգուշացման պատգամը հեթանոսներին ներկայացնելու համար:

Եվ այն օրը պիտի լինի Հեսսեի արմատը, որ պիտի կանգնի իբրև դրոշ ժողովուրդների համար. նրան պիտի փնտրեն հեթանոսները, և նրա հանգիստը փառավոր պիտի լինի: Եվ այն օրը պիտի պատահի, որ Տերը երկրորդ անգամ պիտի մեկնի իր ձեռքը՝ ձեռք բերելու իր ժողովրդի մնացորդին, որ մնացել է Ասորեստանից, Եգիպտոսից, Փարսից, Քուշից, Եդամից, Սենաարից, Համաթից և ծովի կղզիներից: Եվ նա պիտի բարձրացնի դրոշ ազգերի համար, պիտի հավաքի Իսրայելի վտարանդիներին և պիտի համախմբի Հուդայի ցրվածներին երկրի չորս ծագերից: Եսայիա 11:10-12.

Տերը 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին հավաքեց Իր ժողովրդին այն պատգամով, որը Իսլամի հարձակումը ճանաչեց որպես երրորդ վայի գալուստը: Տերը կրկին, երկրորդ անգամ, հավաքում է Իր ժողովրդին այն բանից հետո, երբ նրանք մեռած էին փողոցում: Երբ Նա այդպես է անում, հավաքվածները բնութագրվում են որպես «Իսրայելի վտարանդիներ», «Հուդայի ցրվածներ»: Նրանք 2020 թվականի հուլիսի 18-ին փողոցներ նետվեցին, սակայն երկրորդ անգամ հավաքվում են՝ լինելու համար այն դրոշակը, որը հավաքում է Աստծո մյուս հոտը, որոնք դեռ Բաբելոնում են: Նրանց հավաքումը, ովքեր դեռ Բաբելոնում են, սկսվում է Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, որը Հայտնություն տասնութի երկու ձայներից երկրորդն է:

Առաջին հավաքումը տեղի ունեցավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, երբ իսլամը հարվածեց Միացյալ Նահանգներին: Որպես երկրորդ անգամ հավաքվող դրոշ՝ նրանք ներկայացված են որպես Հեսսեի արմատ, ինչը մի խորհրդանիշ է, որ ներկայացնում է Ալֆայի և Օմեգայի գործը՝ մի բանի վերջը պատկերելով մի բանի սկզբով: Առաջին հավաքումը նշանավորվեց իսլամական հարվածով Միացյալ Նահանգների վրա և պատկերում ու նույնականացնում է Միացյալ Նահանգների վրա իսլամական հարվածը որպես երկրորդ հավաքում: Երբ Հեսսեի արմատը կանգնի որպես դրոշ հեթանոսների համար, նրա «հանգիստը» փառավոր կլինի, որովհետև դրոշը նրանց, ովքեր դեռ

Բաբելոնում են, հետ կվարի դեպի յոթերորդ օրվա շաբաթի աստվածաշնչյան հին ճանապարհը՝ այսպիսով նշանավորելով հեթանոսների համար դրոշի բարձրացումը կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի ժամանակ:

«Դրոշը» նախ անցնում է մաքրման ընթացքի միջով, որը պատկերավորվել է Մադաքիայի գրքի երրորդ գլխում, Քրիստոսի կողմից կատարված տաճարի երկու մաքրագործումներում և, իհարկե, Միլլերական շարժման ավարտին տրված տասը կույսերի առակում: Սկզբում տեղի ունեցող մաքրման ընթացքը վերջում կրկնվում է մինչև իսկ տառացիորեն, և Եսայիան այն ներկայացնում է մի եզակի սեղանի հետ առնչությամբ, որի մասին նշվել է մի գրքում: Ադվենտիզմի ապստամբությունը կեղծված սեղանն է, որ կազմվեց 1863 թվականին՝ մերժելու և փոխարինելու Ամբակումի գրքի երկրորդ գլխում հիշատակված երկու սեղանները:

Արդ, գնա՛, գրի՛ր դա նրանց առաջ տախտակի վրա և նշանի՛ր այն գրքում, որպեսզի դա լինի գալիք ժամանակի համար՝ հավիտյանս հավիտենից. որովհետև սա ապստամբ ժողովուրդ է, ստախոս որդիներ, որդիներ, որ չեն ուզում լսել Տիրոջ օրենքը. որոնք ասում են տեսանողներին. «Մի՛ տեսեք», և մարգարեններին. «Մեզ ուղիղ բաներ մի՛ մարգարեացեք, մեզ հաճելի բանե՛ր խոսեցեք, խաբեություննե՛ր մարգարեացեք. ճանապարհից հեռացե՛ք, շավղից մի կողմ քաշվեցե՛ք, Իսրայելի Սրբին վերացրե՛ք մեր առաջից»: Ուստի այսպես է ասում Իսրայելի Սուրբը. «Քանի որ դուք արհամարհում եք այս խոսքը և ապավինում հարստահարմանը ու ծռությանը և հենվում դրանց վրա, դրա համար այս անօրենությունը ձեզ համար պիտի լինի ինչպես ընկնելու պատրաստ ճեղք՝ բարձր պարիսպի վրա ուռած դուրս եկած, որի կոտորվելը հանկարծակի է գալիս՝ մի ակնթարթում: Եվ Նա պիտի կոտորի այն, ինչպես բրուտի անոթն են կոտրում՝ փշուր-փշուր անելով. Նա չի խնայի, այնպես որ նրա փշրման մեջ չի գտնվի նույնիսկ մի կտոր՝ օջախից կրակ վերցնելու կամ փոսից ջուր հանելու համար»: Որովհետև այսպես է ասում Տեր Եհովան Իսրայելի Սուրբը. «Դարձի և հանգստության մեջ պիտի փրկվեք, հանդարտության և վստահության մեջ պիտի լինի ձեր գործությունը». բայց դուք չկամեցաք: Այլ ասացիք. «Ո՛հ, մենք ձերով պիտի փախչենք». դրա համար պիտի փախչեք. և. «Մենք սրընթացների վրա պիտի հեծնենք». դրա համար ձեզ հետապնդողները սրընթաց պիտի լինեն: Հազարը պիտի փախչի մեկի սաստից, հինգի սաստից դուք պիտի փախչեք, մինչև որ մնաք ինչպես ազդանշանաձող՝ լեռան գագաթին, և ինչպես դրոշ՝ բլրի վրա: Եվ դրա համար Տերը պիտի սպասի, որպեսզի ձեզ ողորմի, և դրա համար պիտի բարձրանա, որպեսզի ձեզ գթա. որովհետև Տերը դատաստանի Աստված է. երանելի են բոլոր նրանք, որ Նրան են սպասում: Որովհետև ժողովուրդը պիտի բնակվի Միոնում, Երուսաղեմում. այլևս չես լացի. նա առատապես ողորմած կլինի քեզ՝ քո աղաղակի ձայնին. երբ լսի, քեզ պիտի պատասխանի: Եսայիա 30:8-19:

1863 թվականին ադվենտականությունը սկսեց մերժելու գործընթացը Ուիլյամ Միլլերի մարգարեական պատգամը, ինչպես այն ներկայացված էր Ամբակումի երկու սուրբ աղյուսակների վրա: Հիսուսը ցույց է տալիս, որ վերջը նման է սկզբին: Այս հատվածում ադվենտականության սկզբում եղած ապստամբները նաև ներկայացնում են ադվենտականության վերջում եղած ապստամբներին: Երկու դեպքում էլ

ապստամբությունը ներկայացնում է յուրաքանչյուր պատմական շրջանի մարգարեական պատգամի և մեթոդաբանության մերժումը, երբ նրանք «տեսանողներին» ասում են. «Մի՛ տեսնեք, և մարգարեներին՝ Մեզ ճշմարիտ բաներ մի՛ մարգարեացեք, մեզ հետ հաճելի բաներ խօսեցեք, խաբէութիւններ մարգարեացեք»:

Նրանք նաև վճռում են լքել ճանապարհը, երբ հայտարարում են. «Հեռացե՛ք ճանապարհից, շեղվեցե՛ք շավղից, այնպես արե՛ք, որ Իսրայելի Սուրբը դադարի մեր առջև լինելուց»: Արդարների ճանապարհը Երեմիայի վեցերորդ գլխի տասնվեցերորդ և տասնյոթերորդ համարների «հին շավիղներն» են: Ապստամբները վճռում են չքայլել հիմնարար ճշմարտությունների մեջ և ականջ չդնել փողի ձայնին, որ հնչեցվում է բարձրացված պահակների կողմից, որոնք ներկայացնում են միլլերիտական շարժումը և Future for America շարժումը:

Այսպես է ասում Տէրը. «Կանգնեցե՛ք ճանապարհների վրա և տեսե՛ք, և հարցրե՛ք հին շավիղների համար, թե ո՛րն է բարի ճանապարհը, և ընթա՛ցեք դրանով, և հանգիստ պիտի գտնեք ձեր անձերի համար»: Բայց նրանք ասացին. «Չենք ընթանայ դրանով»: Ես նաև պահապաններ կարգեցի ձեզ վրա՝ ասելով. «Լսեցե՛ք փողի ձայնը»: Բայց նրանք ասացին. «Չենք լսելու»: Ուստի լսեցե՛ք, ո՛վ ազգեր, և իմացե՛ք, ո՛վ ժողով, թե՛ ինչ է նրանց մեջ: Լսի՛ր, ո՛վ երկիր. ահա Ես չարիք պիտի բերեմ այս ժողովրդի վրա՝ նրանց խորհուրդների պտուղը, որովհետև չլսեցին Իմ խօսքերը և Իմ օրենքը, այլ մերժեցին այն»: Երեմիա 6:16–19:

Ապստամբների՝ հին շավիղներով ընթանալուց հրաժարվելը ներկայացվում է նաև որպես նրանց ցանկություն՝ «որ Իսրայելի Սուրբը դադարի իրենց առաջ լինելուց», և դա ներկայացնում է Կեսգիշերյան Աղաղակի պատգամի մերժումը, որը հիմնված է Ալֆայի և Օմեգայի վրա՝ Ադվենտիզմի վախճանը նրա սկզբի հետ պատկերելով:

«Նրանց հետևում՝ ճանապարհի սկզբում, պայծառ լույս էր դրված, որի մասին մի հրեշտակ ինձ ասաց, թե դա «կեսգիշերային աղաղակն» է: Այս լույսը լուսավորում էր ամբողջ ճանապարհը և լույս տալիս նրանց ոտքերին, որպեսզի նրանք չսայթաքեն:»

«Եթե նրանք իրենց աչքերը սևեռած պահեին Հիսուսի վրա, որ հենց իրենց առջև էր և առաջնորդում էր նրանց դեպի քաղաքը, նրանք ապահով էին: Բայց շուտով ոմանք հոգնեցին և ասացին, թե քաղաքը շատ հեռու է, մինչդեռ իրենք ակնկալել էին, որ արդեն իսկ մինչև այդ պիտի մտած լինեին այնտեղ: Այդ ժամանակ Հիսուսը քաջալերում էր նրանց՝ վեր բարձրացնելով Իր փառավոր աջ բազուկը, և Նրա բազուկից լույս էր բխում, որը ծածանվում էր ադվենտական խմբի վրա, և նրանք աղաղակում էին. «Ալելուիա»: Մյուսները, սակայն, անխոհեմաբար մերժեցին իրենց հետևում եղած լույսը և ասացին, թե Աստված չէր, որ իրենց այսքան հեռու էր առաջնորդել: Նրանց հետևում եղած լույսը հանգավ՝ նրանց ոտքերը թողնելով կատարյալ խավարի մեջ, և նրանք սայթաքեցին, կորցրին տեսադաշտից թե՛ նպատակը և թե՛ Հիսուսին, և ճանապարհից ցած ընկան դեպի ներքևում գտնվող խավար ու ամբարիշտ աշխարհը»: Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Կեսգիշերյան Աղաղակով ներկայացված մաքրագործման ընթացքը ծնում է երկրպագուների երկու դաս, և Եսայի մարգարեի երեսուներորդ գլուխը հիմար կույսերի յուղի պակասը ներկայացնում է որպես ջուր կամ կրակ վերցնելու անկարողություն, որոնք երկուսն էլ Մխիթարիչի խորհրդանիշներն են, երբ Եսային գրում է. «որի կոտորումը հանկարծակի, մի ակնթարթում պիտի գա: Եվ նա պիտի ջարդի այն, ինչպես ջարդվում է բրուտի անոթը, որ կտոր-կտոր է լինում. նա չի խնայի, այնպես որ նրա փշրանքների մեջ չի գտնվի մի խեցու կտոր՝ օջախից կրակ վերցնելու կամ փոսից ջուր հանելու համար»: Նրանց դատաստանը գալիս է «հանկարծակի», ինչպես ներկայացված է կեսգիշերին եղած աղաղակով, երբ նրանք այնժամ պարզում են, որ արդեն ուշ է յուղ ձեռք բերելու համար: Եսայիի վկայության մեջ կրակն ու ջուրը պարզապես տասը կույսերի առակի յուղի մեկ այլ ներկայացումն են: Յուղը, ջուրը և կրակը ներկայացնում են բնավորություն, ներկայացնում են պատգամը, և նաև Մխիթարիչի ներկայությունը: Այս խորհրդանիշներից ոչ մեկը չի կարելի ձեռք բերել, երբ տասը կույսերի դատաստանը «հանկարծակի, մի ակնթարթում» է գալիս: Այդ ժամանակ արդեն ուշ է:

Միակ ապահովությունը «վերադառնալու» մեջ է, ինչը այն խոստումն է, որ տրվեց Երեմիային, երբ նա ներկայացնում էր նրանց, ովքեր հիասթափվել էին առաջին հիասթափության ժամանակ: Եթե Աստծո ժողովուրդը վերադառնար դեպի Նա, Նա կվերադառնար դեպի նրանք, բայց ապստամբները մերժում են, և այն լույսը, որ լուսավորում էր ճանապարհը, հանգավ: Սկզբում եղած լույսը Կեսգիշերյան Աղաղակն էր, և առաջ տանող ճանապարհը Քրիստոսի փառավոր աջ բազկով լուսավորվում էր մինչև իսկ հավիտենություն: Քրիստոսը ճանապարհի վրա գտնվողների առջևում էր, և հետևում եղած լույսը պետք է նույն լույսը լինի, որովհետև Քրիստոսը ճանապարհի ավարտը պատկերավորում է ճանապարհի սկզբով: Կեսգիշերյան Աղաղակը եղել է և է ներկա ճշմարտությունը:

«Ես հաճախ հղում եմ արվում տասը կույսերի առակին, որոնցից հինգը իմաստուն էին, և հինգը՝ հիմար: Այս առակը կատարվել է և պիտի կատարվի մինչև ամենափոքր մանրամասնությունը, որովհետև այն առանձնահատուկ կիրառություն ունի այս ժամանակի համար և, ինչպես երրորդ հրեշտակի պատգամը, կատարվել է և պիտի շարունակի լինել ներկա ճշմարտություն մինչև ժամանակի ավարտը»: Review and Herald, August 19, 1890.

Նրանց առաջից Սուրբին հեռացնելու ցանկությունը մերժում է ոչ միայն Քրիստոսին, այլև Քրիստոսին՝ որպես Ալֆա և Օմեգա: Սա Կեսգիշերային Աղաղակի լուրի մերժումն է: Կեսգիշերային Աղաղակի լուրը ադվենտիզմի սկզբում եղավ ձախողված կանխատեսման ուղղումը:

Ապստամբները, որոնք մերժեցին «հին շավիղները» և ստեղծեցին կեղծ «սեղան»՝ առանձնացված արդարներից, ինչպես ներկայացված էր Միլլերական շարժման՝ Կեսգիշերային աղաղակի կատարման մեջ: Այնուհետև «մեկ հազարը» փախավ «մեկի հանդիմանությունից», և շարժումը հանկարծ հիսուն հազարից իջավ հիսունի: Նրանք փախան «հանդիմանության» պատճառով, որ եկավ «հինգ» իմաստուն կույսերից, որոնք ասացին նրանց, թե յուղ չունեն կիսելու, և որ նրանք պետք է գնան ու իրենց սեփական

յուրը գնեն: Հիմարների՝ իմաստուններից բաժանվելը թողեց իմաստուն կույսերին «ինչպես մի դրոշակ լեռան գագաթին, և ինչպես մի նշանաբերի՝ բլրի վրա»: Հիմար կույսերի ապստամբությունը 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին պատկերեց 1863 թվականի ապստամբությունը, որովհետև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը այն տասնինը տարիների սկիզբն էր, որոնք ներկայացնում են Ղևտական քսանվեցի «յոթ ժամանակների» վերջը: Այս թեմայի վերաբերյալ մենք դեռ ավելին ունենք ասելու, սակայն 1844 թվականի ապստամբությունը նախապատկերեց 1863 թվականի ապստամբությունը և նշում է այն կետը, երբ ստեղծվեց կեղծ սեղանը:

Այն վախը, որ ապրում են անմիտ կույսերը, այն վախն է, որ պատկերված է այն ժամանակ, երբ իմաստուն կույսերը կրկին կենդանանում են և կանգնում իրենց ոտքերի վրա: Այդ ժամանակ արդեն չափազանց ուշ է վերադառնալու 2020 թվականի հուլիսի 18-ի հիասթափությունից, և հաջորդը, որ պետք է տեղի ունենա, երկինք համբարձումն է, որը տեղի է ունենում կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Հենց այդ ժամանակ էլ տեղի է ունենում մեծ երկրաշարժ:

Եվ նույն ժամին մեծ երկրաշարժ եղավ, և քաղաքի տասներորդ մասը ընկավ, և երկրաշարժից մարդկանցից յոթ հազար հոգի սպանվեցին. իսկ մնացյալները սարսափեցին և փառք տվեցին երկնքի Աստծուն: Երկրորդ վայր անցավ. և ահա երրորդ վայր շուտով գալիս է: Հայտնություն 11:13, 14.

Հայտնություն 11-ը ցույց է տալիս, որ Ֆրանսիական հեղափոխության ընթացքում քաղաքի տասներորդ մասը ընկավ, և այդ պատմության մեջ տապալվեց Ֆրանսիայի ազգը՝ մի ազգ, որ բաղկացած էր երկու մարգարեական եղջյուրներից, որոնք ներկայացված են որպես Սողոմ և Եգիպտոս: Ֆրանսիայի երկու եղջյուրները կերպավորում են Միացյալ Նահանգների երկու եղջյուրները:

Ֆրանսիան մարգարեապես այն տաս թագավորություններից մեկն էր, որոնք Դանիել յոթում ներկայացնում են հեթանոսական Հռոմը, և, հետևաբար, թագավորության (քաղաքի) տասներորդ մասը ընկավ: Իրապես, Դանիել յոթի այն տաս եղջյուրներից, որոնք ի վերջո 538 թվականին պապականությունը երկրագնդի գահին նստեցրին, Ֆրանսիան այն գլխավոր թագավորությունն էր, որ հաստատեց պապականությունը: Որպես Դանիել յոթի տաս զորություններից մեկը՝ Ֆրանսիան նախատիպավորում է Հայտնություն տասներեքի երկու եղջյուր ունեցող երկրային գագանի դերը: Միացյալ Նահանգները վերջում պապականության համար կատարում է նույն գործը, ինչ Ֆրանսիան արեց սկզբում: Միացյալ Նահանգները տաս թագավորների՝ Միավորված ազգերի կազմակերպությունը ներկայացնող ուժերից առաջնակարգն է, և այն ընկնում է կիրակնօրյա օրենքի երկրաշարժի ժամանակ: Այս համարներին մենք ավելի լիարժեք կանդրադառնանք հաջորդ հոդվածում:

Այս հոդվածի հիմնական հարցերից մեկն այն է, որ այն մի պատգամ է, որը Աստծո ժողովրդին ոտքի է կանգնեցնում, որովհետև այն Միսիթարիչը, որ նրանց ոտքի է կանգնեցնում, ներկայացնում է յուրը, որը խորհրդանշում է ոչ միայն Սուրբ Հոգին, այլև այն հաղորդումները, որ Աստված ուղարկում է Իր ժողովրդին: Հայտնություն

տասնմեկի այն պատգամը, որ Մովսեսին և Եղիային ոտքի է կանգնեցնում, նույնպես ներկայացված է Երեմիային տրված խոստմամբ:

Ուստի այսպես է ասում Տէրը. «Եթե դու դարձի գաս, ապա քեզ կրկին պիտի վերադարձնես, և դու պիտի կանգնես իմ առաջ. և եթե թանկագինը զատես անարժանից, դու իմ բերանի պես պիտի լինես. թող նրանք դառնան դեպի քեզ, բայց դու մի՛ դարձիր դեպի նրանց: Եվ ես քեզ այս ժողովրդի համար պիտի դարձնեմ պղնձե ամրացուած պարիսպ. և նրանք պիտի պատերազմեն քո դէմ, բայց քեզ չեն յաղթի, որովհետեւ ես քեզ հետ եմ՝ քեզ փրկելու և ազատելու համար»,— ասում է Տէրը: «Եվ ես քեզ պիտի ազատեմ ամբարիշտների ձեռքից և պիտի փրկագնեմ քեզ սոսկալիների ձեռքից»: Երեմիա 15:19–21.

Եսայիան նույն կոչն էր արել, երբ ասաց. «Որովհետեւ այսպես է ասում Տէր Եհովան՝ Իսրայելի Սուրբը. “Դարձի և հանգստության մեջ պիտի փրկվեք”»: Եսայիան ավելացրեց, որ այդ «դարձը» կապված էր առակի հապաղման ժամանակի հետ, որովհետեւ նա գրել է. «Եվ դրա համար Տէրը պիտի սպասի, որպեսզի ողորմած լինի ձեզ, և դրա համար պիտի բարձրանա, որպեսզի գթա ձեզ. որովհետեւ Տէրը դատաստանի Աստված է. երանելի են բոլոր նրանք, որ սպասում են նրան»:

Երեմիայի մատնանշած՝ Աստծո «բերանը» լինելու արտոնությունը Աստծո անունից խոսելու արտոնությունն է այն ժամանակ, երբ Միացյալ Նահանգները «վիշապի պես է խոսում»: Այն խոսքերը, որ այդ ժամանակ պիտի հնչեցվեն Աստծո ժողովրդի կողմից, պապական գազանի նշանի դէմ ուղղված նախազգուշացումն են: Այդ փառավոր շարժման մասնակից լինելու համար պահանջվում է, որ մենք վերադառնանք:

«Եթե դու դառնաս, ո՛վ Իսրայել, ասում է Տէրը, ինձ մոտ պիտի դառնաս. և եթե իմ աչքի առաջից հեռացնես քո պղծությունները, այն ժամանակ այլևս չես տատանվի: Եվ պիտի երդվես. «Կենդանի է Տէրը»՝ ճշմարտությամբ, դատաստանով և արդարությամբ. և ազգերը Նրանով պիտի օրհնվեն և Նրանով պիտի պարծենան: Որովհետեւ այսպես է ասում Տէրը Հուդայի մարդկանց և Երուսաղեմի բնակիչներին. վարը տվե՛ք ձեր խոպան հողը և մի՛ սերմանեք փշերի մեջ: Թլփատվեցե՛ք Տիրոջ համար և ձեր սրտի թլփատված չեղած մասն հեռացրե՛ք, ո՛վ Հուդայի մարդիկ և Երուսաղեմի բնակիչներ, որպեսզի իմ բարկությունը կրակի պես դուրս չգա և այնպես չբորբոքվի, որ ոչ ոք չկարողանա այն հանգցնել՝ ձեր գործերի չարության պատճառով: Հայտարարեցե՛ք Հուդայում և հրապարակեցե՛ք Երուսաղեմում, և ասացե՛ք. փող հնչեցրե՛ք երկրում. աղաղակեցե՛ք, հավաքվեցե՛ք և ասացե՛ք. հավաքվեցե՛ք, և մտնենք ամրացված քաղաքները: Դրոշ կանգնեցրե՛ք դեպի Միոն. նահանջեցե՛ք, մի՛ կանգ առեք, որովհետեւ ես հյուսիսից չարիք պիտի բերեմ և մեծ կործանում: Առյուծը դուրս է եկել իր մացառուտից, և ազգերի կործանիչը ճանապարհին է. նա դուրս է եկել իր տեղից՝ քո երկիրը ամայացնելու համար, և քո քաղաքները պիտի ավերվեն՝ առանց բնակչի»: Երեմիա 4:1–7.

Բայց Տիրոջ Հոգին եկավ Գեդեոնի վրա, և նա փող հնչեցրեց, և Աբիեզերը հավաքվեց նրա հետևից: Եվ նա պատգամավորներ ուղարկեց ամբողջ Մանասսեի մեջ, և նա էլ հավաքվեց նրա հետևից. և նա պատգամավորներ ուղարկեց Ասերի, Զաբուդոնի և

Նեփթաղիմի մոտ, և նրանք ելան նրանց ընդառաջ: Դատավորներ 6:34, 35.